

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice št. 16.

Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vrata 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravništvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četr leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četr leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 115.

V Ljubljani v četrtek, 17. julija 1884.

Tečaj I.

O časnikarskem resnicoljubju.

Med vso golaznijo, katera sramoto dela človeškemu imenu, morda ne poznamo bolj odurne prikazni, nego je hlapčevski prilizun, kateri lazi okolo po blestečih dvoranah vladarjevega dvora, zatajeva svoje prepričanje, svojo močatost in čast, lastni samopašnosti na ljubo. A tudi narodi imajo svojo vrsto servilnih licemercev, in skoro bi dejali, da ti poštenjaki še več škode napravljajo občnemu blagru. In če se taki priliznjenci nahajajo med novinarstvom, od katerega ogromna večina narodova dobiva svojo vsakdanjo duševno hrano, potem raste nevarnost v razmerji z veljavo in vplivom dotičnega javnega glasila.

Ne moremo zahtevati od slovenskih časnikarjev Bog zna koliko strokovnjaške vede, splošne omike in pisateljskega talenta: reven, preraven narod smo tudi v tem oziru. A nekaj smemo zahtevati, da je slovenski žurnalista — mož pošten, da ne taji tega, kar je jasno kakor sonce, da ne skriva svojega prepričanja za malovrednimi besedami, za praznimi komplimenti. Vsaj v tem oziru se je „Ljublj. List“ vedno prizadeval, zadostovati časnikarski nalogi. Njegov urednik bil je dosedaj v prijetnem položaji, da so se njegovi nazori v vseh važnejših vprašanih strinjali z nazori visoke vlade, katera se poslužuje njegovega peresa. Kakor hitro bi razdor nastal v kaki principijalni zadevi, spolnil bi brez odlašanja svojo moralično dolžnost ter odstopil od uredništva. Ista dolžnost, isto poštenje pa mu veleva, tudi narod opozarjati na njegove zmote, tudi njega posvariti, ako ga za trenotek omami strankarska strast. Žurnalista nima biti slepi hvalisavec svojega občinstva; kedor ga hoče potisniti na tak nizki niveau, ta mu maši usta, da ne more resnice povedati svojemu narodu, ta ga ponižuje in moralno uničuje.

In kaj jednecega zahteva se od nas gledé onih neljubih prizorov, kateri so se vršili

zadnje nedelje pred kazinskim vrtom. Nismo pisali lehkomišelnosti, niti pičice ne bi mogli preklicati od onega, kar smo iz odkritih simpatij do „Ljublj. Sokola“ in kot vneti privrženci narodne ideje povedali v svoji notici v št. 113.; pripravljene smo, za vsako svojih trditev nastopiti dokaz resnice. Tako široke vesti vendar le nimamo kakor konservativni naš kolega, kateri z nedolžnim obrazom zatrjuje, da so „Sokoli“ defilirali mirno in tiho mimo kazinskega vrta, recimo blizo tako le, kakor lansko leto pred cesarskim pavillonom. Tega sicer itak noben razumnik niti terjati ne more! Baš tako malo mogel je „slovenskih dnevnikov Benjamin“ posnemati elastično gibčnost dnevniskega Metuzalema, kateri prav resnobno trdi, da so filharmoniki le vsled tega prenehali s svojo pesnijo, ker — dotične pesni znali niso, takoj potem pa dostavlja čudoviti logik, da se petje filharmonikov zaradi jednoglasnega žvižganja in sikanja kazinske družbe niti čulo ni, da so torej iz tega vzroka ga morali pretrgati. S tako abotnimi izmišljotinami, ki se obsojajo uže po svojem notranjem protislovju, begati naše ljudstvo, dozdeva se nam nizko, poštenega novinarja ne vredno početje! Z druge strani pak smo imeli pred seboj pismene izjave odločnih narodnjakov, kateri so kot svédoki tem prizorom nas prosili, da bi izražali glasno nejevoljo nad nepotrebni in škodljivimi provokacijami. In še nam zvoné po užesih bridke pritožbe čestivrednih mož, katerim tudi pod oficirsko suktnjo srce še ni nehalo, navduševati se za Slovanstvo, čutiti z narodom, — in naravnost so nam ti izpovedali, da v očigled nedeljskemu škandalu jih je bilo sram njih slovenske, oziroma slovanske narodnosti!

Najbolj pa je „Slov. Narod“ v oči zbedel oni stavek v naši notici, v katerem smo obžalujé govorili o dokazih, da se „naš narodni čut najrajše razodeva v — škandalih“. Kar se nam ugovarja o taborih, narodnih veselich,

nekoliko teške nasledke možitev in ženitev, ki se sklepajo skorej vsekar slepo po posebni naravi turškega družbinstva, po kateri sta spola ločena. Ženi, da se loči od njega, prav neznatni uzroki zadostujejo: namreč, da jo je mož katerikrat prebil, da jo je razžalil v pogovoru z drugimi, da jo je opravljal, da jo je nekaj časa zanemarjal. Ako hoče tožiti svojega moža, ji družega ni treba, kakor tožbo pismeno izročiti sodniji. More tudi sama stopiti pred katerega vezirja, ali celo pred velikega vezirja, kateri jo skoro vselej milostivo sprejme, brez odlašanja zasliši in prav dá. Ako se žena ne more slagati z drugimi ženami, mora ji mož dati posebno hišo; celó v primerljeji, da se sklada z njimi, ima pravico na posebno stanovanje. Mož ne sme niti omožiti, niti k odaliskam povzdigniti sužnic, katere je žena seboj pripeljala iz domače hiše očetove. Ženska, zapeljana, potem pa zapuščena, ima pravico, sodbeno iskati, da jo zapeljujec vzame, ako uže nima štirih žená; ako jih pa uže ima, jo mora vzeti v hišo za odalisko, oče pa mora otroka priznati za svojega; zatoj med Turki ni nezakonskih otrok. Prav malo je devčnikov, silno malo je starih devic, veliko manj, kakor bi bilo misliti, je prisilje-

o lanski deželni slavnosti, v tem oziru gotovo ni merodajno. Na vse to se naši nasprotniki niti ne ozirajo, tembolj hlastno pa posegajo po vsakem še tako neznatnem izgredu ter ga svetu predložijo kot neovržni dokaz slovenske surovosti. In taki škandali so nam škodovali uže toliko, da je trebalo desetletnega resnega dela, da smo vsaj deloma izbrisali žalostne njih posledice. Kdo se tu ne spomina onega usodnega pretepa leta 1867. na ljubljanskem velikem trgu? Ničevost je bila — navadna prevnetost in vročekrvnost nekaterih društvenikov tedanjega „Južnega Sokola“ — in vendar je ta lapalija provzročila razpust tega društva, strmoglavila je slovenskega župana ter za dolgih sedemnajst let izročila neomejeno gospodarstvo v slovenski Ljubljani — nemškemu starešinstvu. Uže ta bridki spomin sam na sebi nas po polnem opravičuje, ako smo svarili svoje rojake pred izgredi ter odločno grajali one prizore, za katere vsaj pred vnanjim svetom moralična odgovornost zadeva ljubljanske „Sokole“. Kajti da so oni tudi v materijalnem oziru zakrivali neljube te pojave, tega nikdar in nikjer nismo trdili. Nikjer nismo dejali, da so baš „Sokoli“ žvižgali in sikali, in preugodno mnenje imamo tudi še dandanes o celoti tega zaslužnega društva, da bi jih mogli imeti na tako neosnovanem sumu. In tudi kasneje smo grajali le to, da so ljudske množice še potem s hrupom in vpitjem nagajale filharmonikom in trupel njih produkcije. O „Sokolu“ tedaj tudi tú ni govora, krivda njegova, kolikor zadeva društvo in ne le posameznih društvenikov, je le negativna, namreč, da niso poskušali, miriti ljudstvo ter prepričati netaktno vedenje nekaterih surovežev. Odločno se je pa pri tej priliki moralo naglašati, da škoduje narodni stvari vsak, kdor, ne da bi bil izzvan od protivnika, provzroči politične izgrede in demonstracije. Odbijati z vso odločnostjo vsako provokacijo, nikakor ne dopuščati, da se žali narodna zavest slo-

nih ženitev, ker državna postava kaznuje očeta, kateri bi se v tem pregrešil. Država daje pokojnine vdovam brez starišev ali brez premoženja ter skrbi za osirotele. Mnogo dekletec, vrženih na cesto, poberó bogate gospe, jih uzgajajo in omožé; prav malokdaj se zgodi, da ostane katera ženska v jedinščini.

Vse to je prav in dobro; toda vse to ne moti, da ne bi se nasmejali Turku, primerjajočemu družbinsko stanje moslemsko s stanjem krščanskim, trdečemu, da njihovo družinsko stanje ni tako pokvarjeno, kakor je evropejsko. Kaj pomaga Turkinji tisto navidezno spoštovanje, ako jo stanje namestne žene samo po sebi ponižuje? Kaj ji pomaga, ki se more tako lahko ločiti pa zopet omožiti? Ki jo more vsak mož, kateri jo vzame, zopet odpoditi zaradi onega uzroka, zaradi katerega se je razvrgla s poprejšnjim možem svojim? Velika je stvar in usodna, ki je mož postavno dolžan, za svojega pripoznati nezakonskega otroka, ako tudi nima s čem ga vzdrževati in ki more postavno imeti petdesetero otrok; dasi ravno se ta deca ne imenujejo nezakonska, vendar živé v bedi in siromaščini! Turki pravijo, da ne moré otrok; ali kdo more šteti primerljeje, v katerih jih hoté proč pomečejo,

Listek.

Turkinje.

(Zlatorodov.)

(Dalje.)

Predpravice Turkinj. — Res je, Turkinja ima mnogo obrambe v postavah in mnogo pravic v navadah. Navadno se spoštuje z neko viteško uljudnostjo. Nobeden možki bi se ne predrznil, roke vzdigniti nad žensko na cesti. Nobeden vojak, niti v buntovi borbi, bi se ne podstopil grdo ravnati sè žensko, naj bi bila še tako predrzna. Mož postopa sè ženo z nekim uljudnim obzirom. Mater spoštujejo prav posebno. Ni ga človeka na Turškem, ki bi zapovedal ženi delati, da bi živel od njenega dela. Zaročnik daje doto svoji zaročnici; ona prinese v možovo hišo le nekaj oprave pa kako sužno. Kadar mož ženo odpusti ali pa se loči od nje, mora ji toliko dati ali dati, da more brez skrbi živeti. Ta dolžnost njega brzda, da ž njo ne ravná tako hudo; grdo ravnanje daje nji pravico, ločiti se od njega. Da se ločitev lahko dovoljuje, to lajša

venskega življa — ob enem pa isto pravico, katero zase neprestano reklamujemo, privoščiti tudi nemškimi so-deželanom, izogibati se vsaki krivičnosti njim nasproti, to mora prej ali slej postati vodilo vsem pravim rodoljubom, v smislu onih prelepih besedij, koje je izjavil Najvišji zastopnik avstrijske državne ideje: „Mir hočem imeti med svojimi narodi!“

Ta namen in nobenega drugega niso imele naše napačno tolmačene in zlobno-umetno zvite besede. Malo nam mari glasni hrup, katerega so vzbudile v nekaterih krogih, ki žalibog vedno še zamenjavajo narodno navdušenost z navadno neotesanostjo. Gledé pravega slovenskega rodoljuba ne bojimo se nobene primere, — Bog daj, da ne bodemo kmalu prisiljeni, v spremenjenih razmerah dejansko dokazati istinost svojega narodnjaštva. A da bi zagovarjali poulične demonstracije, ali da bi vsaj plašljivo o njih molčali, tega nam nikdar ne bode dopuščala prva dolžnost novinarja: časnikarsko resnicoljubje!

O koleroi.

(Konec.)

Temu dodamo naj še, kako je poročal dr. Koch mēru v Toulonu o koleroi. Dr. Koch poroča v bitstvu naslednje:

„Kolera se razširja posebno, če se zbirajo ljudje v družbe: brezizjemno skoro se kolera zatrosi po neposrednem dotikanju z ljudmi ali s predmeti, katere nosijo. Ob času, ko vlada kolera, živeti se mora redno, kajti skušnjava uči, da slabo prebavljanje kolero pospešuje. Torej se treba varovati nezmernosti v jedi in pijači, težko prebavljive jedi naj se opusté, sploh vse, kar pospešuje drisko; ko se prikaže slednja, naj se pokliče koj zdravnik. Uživati se ne sme nobena reč, katera prihaja iz hiše, v kateri je bolnik za kolero; dvomna živila in osebno mleko se mora pred uživanjem skuhati. Vsaka vrsta po človeškem detritu onesnažene vode naj se odstrani. Voda dvomne čistote naj se ne uporablja, tako tudi ne voda iz srednje globokih vodnjakov, iz mlakuž in tolmunov, ali iz lijakov. Posebno nevarna je voda, katera je po detritu za kolero bolnih onesnažena, voda, s katero so se čistile skledé ali perilo, naj se ne izliva v vodnjake ali v tekočo vodo. Dobliti se ne more po polnem čista voda. Najboljše je, da se vselej skuha. Ta pravila ne veljajo samo za pitno, marveč tudi za rabno vodo.

Kal kolere, če se jedenkrat zatrosi v vodo, zatrosi kolero vsem onim, kateri rabijo to vodo, naj uže z njo perilo perejo, ali si pripravljajo jedila, ali da se umivajo z njo. Vsekako pa more biti za kolero oboleli prava zalega za to epidemijo, za tega delj se mo-

za kar imajo posebne hiše! Pravijo, da pri njih ne domuje nesramnost; ali kaj je ono rokodelstvo, katero na tisoče kupuje in prodaja sužnice? Ni li dal Murad III. poloviti ter onkraj Bospora odpraviti vse ženske sumnivega življenja, katerih ni bilo malo! Ne gre, da bi Azija govorila Evropi o nramnosti, ljudje, ki izmed vseh na svetu najbolj služijo nefandal voluptati!

O značaju Turkinj. — Po tem, kar smo rekli o življenju turških žen, moremo lahko soditi, kaj so Turkinje. Po večem delu niso drugo ko ljubezniya igrača. Večina jih ne zna družega, ko čitati in pisati, dasiravno ne čitajo in ne pišejo; one, ki so le povrhom izobražene, so uže veliko čudo. Turki, po katerih mnenju imajo ženske „dolge lase, pa kratko pamet“, nikakor ne želé, da bi si duha izobražile, zato da bi jim le ne bile enake, da bi jih le celó ne presecale. Ker iz knjig, iz zabave in pogovorov z moškimi ne morejo nič pravega pouka zajemati, ostajajo velike nevednice.

Iz ločenosti spolov prihaja mnogo škode, moški postajajo surovi, ženske pa čenče, enim manjka uljudnosti, drugim uzvišenosti. Ker

rajo bólniki za kolero odstraniti, da ne pridejo z drugimi, nego z oskrbujočimi jih osebami v dotiko. Mogoštevilni zbori, semnji, cerkveni shodi itd., naj se ne vršijo. Jesti in piti se ne sme v oni dvorani, kjer ležijo za kolero bolni; njihovi odpadki naj se ujemó v posode, v katerih so fenične razkrojbe. Vse po odpadkih onesnažene posode in druge reči naj se očistijo s suho cunjó, katera naj se potem sežge. V sobah, kjer so ležali bolniki za kolero, naj šest dnij nihče ne stanuje. Osebe, katere so bile v dotiki z bolniki za kolero, naj si zmirajo roke z milom in *Acide phénique*. Trupla naj se takoj odstranijo. Pokopljajo naj se mrličí kolikor možno priprosto, spremstvo pa naj se ne pusti v hišo. Reči, katere so rabili bolniki za kolero, naj se desinficirajo. Perice naj perilo od bolnikov za kolero na vzprejmo prej, dokler se ni dobro desinficiralo. Razen teh preservativnih sredstev ni drugih znanih, tudi takih ne, katera bi se mogla priporočati.“

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

V moravskem deželnem zboru prebila je tako zvana srednja stranka predvčerajšnjem prvo skušnjo ter pri tej priliki dokazala, da je njen upliv sedaj v moravskem zboru res merodajen. Deželni zbor moravski volil je namreč predvčerajšnjem deželni odbor; med desnico in levico ni se bil sklenil nikakov kompromis. No vsled glasovanja srednje stranke voljena sta bila dva članova česke stranke (dr. Fanderlik in dr. Šrom) in dva članova nemške stranke (dr. Promber in dr. Frenzl) ter dva pristaša srednje stranke (grof Belrupt in vitez Mauner).

Pri volitvah za deželni zbor šlezijški priborila je slovanska stranka jeden mandat. Dosedaj imeli so Slovani samo dva zastopnika, a v prihodnje imeli bodo tri, ker je proti državnemu poslancu Obratschai-u v okraju Friedeck zmagal slovansko-naroden kandidat.

V deželnem zboru tirolskem stavili so Italijani predlog, naj se za italijansko prebivalstvo južne Tirolske osnuje tako zvani okrajni zbor in okrajni odbor; deželni zbor pa da naj ostane obema narodnostima skupen tudi v prihodnje. Ta predlog pride v jedni prihodnjih sej na dnevni red.

Kakor smo uže poročali, odložen je hrvatski sabor do konca meseca avgusta. Nove volitve vršile se bodo v jeseni. Uže sedaj pričela se je volilna agitacija, ter bode postala gotovo še živahnejša tedaj, ko se vrnejo poslanci k svojim penatom.

Tuje dežele.

Opozicija je pri zadnjih volitvah v Rumuniji bila hudo potlačena; to jo seveda

ženske ne občijo v družbi, ako izjamemo majhni ženski krog, ohranijo vse do starosti nekaj otročjega v mislih in obnašanju. Radovedne so do smešnosti, vsemu se čudijo, povečujejo vsako maličkost, opravljajo vsakega po malem, za vsako stvarico se jezé in kljubujejo kakor slabo uzgajane učenke v kakem zavodu; smejó se krohotno vsemu, kar slišijo, zabavljajo se po cele ure z otroškimi igrami, preganjajo se iz sobe v sobo ter si trgajo slaščice iz ust. Pri vseh teh pomanjkljivostih in pogreških imajo vendar nekatere dobre lastnosti, ali kakor pravijo Francozi: imajo dobre lastnosti pregreška. Take so, kakoršne se kažejo, je rekla gospa Sevigné; niso krinke, ne spake, ne opice; so ženske odkritosrčne, odprte naravi, cele tudi v žalosti; niso dosti previhane, ne znajo slepiti; treba je, pravijo, da se Turkinja le enkrat zaroti v potrjenje kake stvari, da ji potem nihče več ne verjame. Veliko je, ako se reče, da niso niti globoke modrijanke, niti površne veščakinje, katere bi govorile le o jeziku in o slogu, tudi niso sanjarske stvari, katere bi živele zunaj življenja, kakoršnih se ne manjka v Evropi. Resnica pa je tudi to, da v takem

skeli in ker nima prilike razgrajati v parlamentu, prireja poulične škandale. Te dni imeli so opozicionanci svoj tabor v Bukareštu; pri tej priliki delili so med narod veleizdajske proklamacije ter celo izustili pretnje proti kralju. Več kolovodij je zaprtih.

V Rimu sestal se bode meseca oktobra mednarodni zdravstveni kongres. To daje raznim glasilom zopet povod, da zahtevajo, naj se oživotvori mednarodna zdravstvena policija, ki bode gotovo ložje uspešno delovala proti raznim epidemičnim boleznim, nego li to biva sedaj, ko vsaka država postopa po lastnem nagibu. Dobro bi res bilo, ako bi se omenjeni cilj dosegel.

„Pol. Corr.“ piše se iz Kahire, da je tudi Kartum uže pal sovražniku v roke; Gordon, avstro-ogerski konzul Hansal in zastopnik Francije še živé, no v Mahdijevem ujetništvu. Ako se ta nenadejana novica potrdi, potem sevéda je usoda Sudana definitivno odločena. Prihodnji dnevi uže prinesejo nam morajo gotovih poročil.

Dopisi.

Iz Moravč 15. julija. (Izv. dop.) Na povabilo c. kr. okraj. glavarja v Kamniku, gosp. dr. Zaplotnika, so se pretečeno nedeljo dopoldné v tukajšnjem šolskem poslopji v sobi družega razreda, kjer je bila podoba Nj. veličanstva presvetlega cesarja, cesarjeviča in cesaričinje z zelenjem in zastavami okinčana, — zbrali č. g. kanonik in dekan Janez Toman, župan z dvema svetovalcema, nadučitelj in Peter Avbelj iz Dvorjah, kateri je bil 22. junija po nevihti hudo poškodovan. Ob 3/4 12. je c. kr. okraj. komisar gosp. Kaltenegger, kot namestnik gosp. okraj. glavarja, v primernem govoru navzoče pozdravil in pomen svojega prihoda naznanil, namreč da je Nj. veličanstvo presvetli cesar daroval Petru Avblju, mlinarju v Dvorjah, 200 gld. podpore. Spomnil je dalje, da temu Najvišjemu daru ni povod kaka prošnja od strani Avblja in tudi ne kak preponižni predlog deželne vlade, temveč navadno službeno poročilo, ki se je predložilo centralnemu uradu na Dunaji. Iz tega se vidi, nadaljuje govornik, s kako očetovsko skrbnostjo se presvetli cesar zanima za vse svoje narode ter hoče deliti z njimi vse žalostne in vse vesele dogodke, kateri se zgodé v širni avstrijski državi. Obrnivši se proti Avblju, konča svoj govor z besedami: „Tukaj vam izročim ta premilostni dar v nadi, da bode vaše srce napolnil z hvalečnostjo in vdanostjo do presvetlega cesarja France Jožefa I. in do njegove presvetle rodbine, katerim tukaj zbrani zakličemo trikratni „Slava!“ Vsi navzoči so burno pritrjevali lojalnemu klicu.

Vidno ginjen se Peter Avbelj zahvali za prejeto podporo, katera ga je toliko bolj iz-

tesnem krogu življenja, brez duševnega okrepila, v katerem se nikoli ne zadovoljuje prirojenim in opravičenim željam mladosti in lepote, da bi bile namreč gledane ter občudovane, se jim srce silno razjarja ter se strmo glavljuje, ker jih odgoja nič ne brzda, v vsako hudo, kadar se udadó napačnim strastim. Brezdelnost jim rodi tisoč neumnih muh, katerih se trdoglavno in besno držé, katerim hočejo ustreči po vsaki ceni. Vrhu tega se navadijo v poltenem tem uzduhu, v družbi žensk, nižih i po rodu i po odgoji od njih, oddaljene od moškega, kateri bi jih brzdal, neverjetno razuzdanega jezika. Ne vagajo izrazov, blekajo brez pomiselka, ljubijo nesramne besede, grdo, neotesano dvoumnost, postajajo gnusno zbadljive in nesramežljive, tako da Evropejec, ki razume turški, sliši iz ust kake harmne gosposke zunanosti, kadar se razjezi nad stiskavim ali neuljudnim štacunarjem, take nespodobne besede, kakoršne bi pri nas blekale le najnižje ženske. Čem bolj občijo z Evropejkami, čem bolj izpoznavajo naše navade, katere jim podpihujejo buntovnega duha, tem bolj raste njihova razjarjenost; z muhami trinožijo svoje možé zaradi družbinskega tri-

nenadila, ker je ni pričakoval, in ob enem je prosil, naj bi se njegova preponižna zahvala na Najvišjem mestu objaviti blagovolila.

Ko se je vse potrebno podpisalo in je gospod okraj. komisar še nekaj drugih pri raznih farah nabranih darov Petru Avblju izročil, se je konečno še tukajšnji kanonik in dekan gospod Janez Toman v imeni cele moravske fare, katere se je Nj. veličanstvo ne le v tem posameznem slučaju, temveč tudi pri drugih prilikah, n. pr. l. 1880, ko je huda toča vse poljske pridelke bila uničila, spominati blagovolilo, v primernem govoru zahvalil in ob enem prosil, naj bi gosp. okrajni glavar to zahvalo, sploh pa neomejeno lojalnost in nerazrušno vdanost moravske fare naznanil Nj. veličanstvu.

Tako se je v najlepšem redu izvršila pomenljiva ta slavnost.

Z Dolenjskega 13. julija. (Izvirni dop.) Učiteljstvo na Kranjskem mora biti „Ljubljanskemu Listu“ prav hvaležno, ker se tako krepko poteguje za kranjsko šolstvo in učiteljstvo. Boljši časi morejo priti našemu narodu res še le tedaj, ko bomo imeli dobro urejeno ljudsko šolstvo, kateremu se ne bode moglo očitati, da ni vredno zanj potrošenih novcev. Vsaj na Dolenjskem so mnoge šole tako osnovane, da se ne more reči, da šola preveč stane. Učitelj dobiva navadno letnih 400 ali 450 gld., in vendar poučuje časih 100 do 200 otrok in to po nekod v mali najeti sobi, katera krajni šolski svet v vsemi stvarnimi potrebščinami vred ne stane več na leto nego 50 do 80 gld. Ali so to tako ogromni troški? Kako nizke plače imajo n. pr. učitelji v novomeškem okraju pové nam uže ta slučaj, da ima v tem okraju eden sam učitelj 600 gld. prave plače — vsi drugi imajo nižje dohodke. Kako veliko nasprotje je to s plačami na Štajarskem, kjer ima najslabše plačani učitelj 550 gld. na leto. — Krepka beseda „o volilnem pravu kranjskih ljudskih učiteljev“ v Vašem listu nam kaj ugaja. V ilustracijo Vaših dokazov naj še jaz dodam, da so učitelji na Moravskem imeli isto nesrečo, ko jim nikakoršne volilne pravice niso hoteli pripoznati. Ondi se je namreč dotični paragraf občinskega volilnega reda jednako glasil. A učitelji niso mirovali. Uverjeni, da se jim krivica godi, apelirali so na upravno sodišče, in to jim je pripoznalo volilno pravico. Menda je tolmačilo dotični paragraf tako, da naj se pod besedo „šolski voditelji“ umévajo „nadučitelji“, a pod besedo nadučitelji „drugi učitelji“, a „podučitelji“ ne. To pa tudi odgovarja dejanskim razmeram, kajti občinska volilna reda pri nas in na Moravskem prišla sta na svetlo pred novimi šolskimi postavami, ko so bile učiteljske kategorije še nejasne, in takrat se menda le „podučiteljem“, ki so bili še brez preskušanj, volilna pravica ni hotela pripoznati.

noštva, kateremu so podvržene. Mnogi opazovatelji so Turkinje opisavali kot blage, krotke, skromne, plašne, sramežljive stvari. Bodi temu, kakor če, to je gotovo, da je veliko Turkinj, ki so predrznega, smelega, srditega, odvažnega srca, žensk divjega značaja. Tudi v Carigradu so bile ženske pri bunah in prvi vrsti; oboroževale so se, postavljale se v bojni red, ustavljale kočije pristujenih vezirjev, jih zmerjale, vanje metale kamenje, kljubovale sili. Sevčda, blage so in mile in krotke, kakor sploh ženske, kadar jih nobena strast ne gori in ne užiga. Ljubeznive so se sužnami, ako niso nanje ljubosumne; ljubeznive so do svojih otrok, dasiravno jih zanemarjajo in pačijo, ker jih ne znajo izgajati; sklepajo nežna prijateljstva, polna mladostne naudušenosti, zlasti one, ki so ločene od soprogov, ali ki se žalostijo iz taistega uzroka; izkazujejo si ljubezen, oblačijo istobarveno obleko, kadé se z enim ter istim dišavami; nosijo taiste prilepke. Pristavil bi lahko še, kar je pisalo več evropskih potnic, da namreč med njimi so vse napake Babilona, vendar nečem v tako važni stvari drugim verjeti.

(Dalje prihodnjic.)

Razne vesti.

— (Veselja umri.) Iz Milana se poroča: Pred nekaterimi dnevi dobila je policija poročilo, da je v New-Yorku umrl mož, kateri je zapustil ženi mizarja Felosija dve sto tisoč frankov ter ob enem izrekel željo, naj bi se povpraševalo po Felosijevih. Komisar Giovanni Tossi podal se je v delarnico mizarjevo ter ga vprašal, nima li kakega sorodnika v New-Yorku. Felosi je dejal, da ga ima, a da uže več let ni čul o njem. Komisar mu deje: „Nu, veseli me, da vam morem povedati, da je vaš sorodnik umrl in zapustil vaši ženi dve sto tisoč frankov.“ S slabim glasom vzdihnil je mizar: „Dve sto tisoč frankov“, potem se je prijel z obema rokama za prsi, smrtno obledel in pal na tla. To je v okolici vzbudilo mnogo pozornosti, ker se je raznesla vest, da je Felosi umrl za kolero. Zdravniki pa so vendar izkazali, da je Felosi v pravem pomenu besede „veselja umrl“.

— (Dramatizacija kolero.) Kolero spraviti na oder, je gotovo čudovito posebna misel, in vendar se je to uže zgodilo. Okolo tridesetega leta bila je navada, vse znane in možne bolezni spraviti na oder. Skoro vsa tedanja dramatična literatura napolnena je bila z medicino in dišala je po mrtvecih. V Italiji in tudi v Avstriji se je dramatična pesen *Il Cholera morbo* v petih dejanjih (Bergamo 1838) predstavljala, in občinstvo vzprejelo jo je z burno pohvalo. V igri kazali so se ljudje, kateri so za kolero oboleli, in mati trpela je neizrekljive bolesti, ker ni mogla videti svojih otrok, z njimi govoriti ter jih poljubljati, kajti obolela je za kolero. Pesnik naslikal je ta prizor posebno živo in zanimivo. Kakor navadno v komedijah, tako je nastopil tudi tukaj mlad zdravnik, kateri je v svoji bistroumnosti izumel sredstvo proti kolero, in s sredstvom tem rešil je obolelo mater ter v zahvalo dobil krasno, bogato in ljubeznivo hčer v zakon. Škoda, da prebrisani zdravnik ni objavil tega sredstva!

— (Šaljiv samomorilec.) Pred kratkim skočil je blizu mostu Aspern na Dunaji delavec v kanal Donave. Dva policaja sta bila hipoma pripravljena, da rešita samomorilca; ta pa jima je prav mirno nasproti sklical: „O, le nikar se ne trudita, bom uže sam splaval na obrežje!“ In tako je tudi storil. Delavec plaval je na obrežje in dospel tja zaklical je: „Nu, Bogu bodi hvala, zdaj sem iz vode!“ Mož se je potem vrnil dobrovoljnega obraza nazaj v svoje stanovanje.

— (Kraljevska ponižnost.) Znani, mnogostransko odlikovani prof. baron Nordenskjöld branil se je vzprejeti red severne zvezde, katerega mu je kralj Karol XV. švedski podaril zaradi njegovih potovanj ob severnem tečaju. Nekaj mesecev pozneje prišel je profesor pred kralja, da mu pokloni kožo severnega medveda, katerega je s slednjega potovanja s seboj pripeljal. „Obilo hvalo, Nordenskjöld“, dejal je kralj, „jaz nisem tako ošaben, kakor ti.“

— (Žalosten slučaj.) V Rhodtu v rhen-skem palatinatu (*Rheinpfaiz*) umrla je pred kratkim živahna in zdrava 18letna šivilja. Napravila se jej je namreč na gorenjih ustnih mala otekline in to je prebela s šivanko, s katero je malo prej šivala višnjevo obleko. Naenkrat jela so ustna bolj otekati; poklicali so zdravnika, a bilo je uže prepozno; zdravnik je konstatiral, da si je ostrupila kri. V nekaterih dneh zvenela je mlada ta cvetka in položila se je v zemlje črno naročje.

— (Jeden najhujših kadilcev na balkanskem poluotoku) je nedvojbeno tudi bivši bolgarski ministerski predsednik Cankov. Če se pride v njegovo sobo — piše turšk potovalec iz časa, ko je bil Cankov še ministerski predsednik — ne vidi se družega, kakor gost dim. Še le po nekaterih minutah, ko se oko navadi dima, se more ogledati predsednik, sedeč v naslonjaču, držeč orjaško pipo v ustih, iz katerih se mu neprestano gost dim vali. Na njegovi mizi stoji sedem nabasanih pip, da se jih zaporedoma poslužuje. Bolgari imenujejo zaradi tega Cankova navadno „moža z osmimi pipami“. „Gledite, to je moja jedina napaka“, dejal je Cankov potovalcu. In res se Cankov ne loči nikdar od pipe, niti ne, kadar gré v knežjo palačo.

Domače stvari.

— (Deželno-zborske volitve.) Razpisale so se nove volitve dveh poslancev v kranjski deželni zbor iz kurije veleposestva na mesto dozdanjih poslancev dr. Roberta Schreya in Ljudovita grofa Blagaya, dalje nova volitev po jednega poslanca iz volilnega razreda mest in trgov Kočevje in Ribnica na mesto dozdanjega poslanca Josipa Braune-a in iz volilnega razreda kmetskih občin v volilnem okraju Postójina, Logatec, Senožee, Lož in Bistrica na mesto dozdanjega poslanca dr. Valentina Zarnika. — Volitve so razpisane: za volilski razred omenjenih kmetskih občin na 25. dan avgusta t. l., za volilski razred mest in trgov Kočevje in Ribnica na 26. dan avgusta t. l., in za volilski razred veleposestva na 27. dan avgusta t. l. — Kakor znano, so gori omenjeni poslanci položili od vlanskega zasedanja sém svoje mandate.

— (Imenovanje.) C. kr. nadsodnja za Štajarsko, Koroško in Kranjsko imenovala je pravna praktikanta Alojzija Deklevo in Frana Jakšeta avskultantoma za Kranjsko.

— (C. kr. zdravstveni svet) imel bode jutri sejo, pri kateri se bode posvetovalo o naredbah proti preteči kolero.

— (Trgovinska in obrtna zbornica) ima v petek dne 18. julija t. l. ob 6. uri zvečer v mestni dvorani sejo s tem-le dnevnim redom: 1.) Zapisnik zadnje seje. 2.) Poročilo o načrtih zakona o odpravi zlorabe pri raznem blagu gledé dolgoterne mere in števila kosov. 3.) Poročilo o napravi zadrug. 4.) Poročilo o prošnji za semnje: a) v Dragatušu; b) v Vinjem Vrhu; c) v Novih Lazih; d) na Vrhniki. 5.) Posamezni nasveti.

— (Program ljubljanske realke.) V letošnjem programu ljubljanske višje realke nahaja se jako zanimiv nemšk spis prof. V. Vossa: „Poskus zgodovine kranjske botanike (1754 do 1883).“ Marljivi in za našo floro tolikanj zaslužni pisatelj nam opisuje životopisne črtice slavnih botanikov, ki so bivali in delovali na Kranjskem, razglasujoč potem učenemu svetu natorna čuda krasne naše domovine. — O zanimivem tem spisu hočemo pozneje spregovoriti. — Šolsko poročilo nam poroča, da je imel zavod 19 učiteljev; med njimi 14 rednih profesorjev in 3 suplente. Učencev je bilo 211. Nemcev je bilo 93, Slovencev 90, Italijanov štel je zavod 34. Učni jezik bil je po vsem nemški, samo slovenščina se je Slovincem predavala v materinem jeziku.

— (Odsek za napravo vodovodov) v Ljubljani imel je sejo. Načelnik tega odseka, gospod Iv. Hribar, je naznanil, da se je gledé naprave vodovoda za zdaj uže toliko storilo, da je od finančjalne strani zagotovljeno, le v tehnično mér trebalo bode še mnogo dela. Sicer se je tudi v to mér zgodilo uže mnogo, kajti gosp. ingénieur Hanuš preiskaval je v okolici ljubljanski uže studence. Govornik pravi, da se boče pričeto delo vztrajno nadaljevalo, in on goji nadejo, da se boče uže letos dosegel konečni vspeh. — Potem je prečital gosp. stavbeni svetnik Potočnik promemorij, katerega je izdelal o vodovodu v Ljubljano. V promemoriji se izraža, da so mu studenci v okolici ljubljanski znani, in on meni, da bi bili studenci ob bregovji pri Prežgavji in Utiku najbolj primerni za vodovod v Ljubljano; g. stavbeni svetnik stavi potem naslednje predloge: 1.) Odsek naj skrbi za to, da se ogleda omenjeno bregovje, ter da se umerijo in kemično preiščejo tamošnji studenci; 2.) pokliče naj se tehnična komisija, katera se o globini studencev ovesti; 3.) gosp. ingénieur Hanuš naj si ogleda mesta, katera imajo vodovode. — Vse te predloge je odsek vzprejel. — Načelnik odseka, gosp. Iv. Hribar, izreče gospodu stavbenemu svetniku Potočniku zahvalo za trudapolno delo. — Konečno se je na predlog načelnikov sklenilo, naj se naroči gosp. Hanušu, da koncem leta predloži poročilo o vodovodu mestnemu svetovalstvu, katero poročilo se boče potem objavilo.

— (Popihal) jo je večeraj po noči iz Zagreba proti Ljubljani Adolf Much, izvršivši veliko tatvino v Zagrebu. Policija ga brzoglavno zasleduje.

— (Na c. kr. šoli za babice) se bodo dne 28. t. m. vršili izpiti.

— (Našel je) včeraj dopoldne hlapec župnika od sv. Lenarta 209 gld., katere je izgubil trgovec g. Poženel na Cozjevi cesti, ter jih precej izročil g. Poženelu, kateri je za lepi čin poštenosti hlapca s precejšno svoto obdaroval.

— (Iz Cérknice) 16. julija se nam piše: Poizvedeli smo od tujcev, došlih v našo dolino, da se po Ljubljani širi govoriča o koleri, katera pri nas uže svoje žrtve zahteva. To je po polnem izmišljeno. Da bi le naši prebivalci vedno tako zdravi bili kakor sedaj — pa smo vsestransko zadovoljni in veseli.

— (Cerkven rop.) Iz Kamnika se nam poroča, da so neznani lopovi v noči od 8. na 9. dan t. m. odprli glavna vrata podružnice na Skaručini s ponarejenimi ključi, odprli s silo nabiralnik za darove ter vzeli iz njega vso vsebino, katera se ceni na 3 do 4 gld.

— (Pretep.) Poroča se iz Drage v 6. dan t. m.: Danes zvečer začel se je v gostilni T. St. med pijanimi gosti propir in potem pretep. Pri tem pretepu dobil je A. K. iz Dobrove, v okrajni litijskem, s polenom dve rani na desno stran glave, F. Z. je potolčen po nosi ter po obrazu, kovač J. K. iz Drage opraskan je po desnem ušesu in potolčen po desni rami, Fr. Z. iz Čadraže pa je dobil na desno stran glave 1½ cm. dolgo rano. Da bi se uže vender fantje spametovali ter opustili pijančevanje, katero ima navadno pretep v posledico.

— (Najdeno truplo.) Iz Radeč se nam poroča v 14. dan t. m. naslednje: Dne 13. t. m. našli so v Savi pri Hotemazah moško truplo. Telo ne kaže nikakih poškodb, torej je gotovo, da se ni izvršil kak zločin, marveč, da je nesrečnej sam pal v vodo. Po obrazu sodeč, je imel mož kakih 35 let; obleka kaže, da je bil Štajerec nemške narodnosti; našli so pri njem razen 1 gld. 73 kr. noža, žepne rutice, tudi molitveno knjigo: *Jesus, das göttliche Kind*, potem železnični vozni list za progo Mixnitz v Kalsdorf; imel je pri sebi tudi prošnjo na železniško nadzorstvo za 12urni dopust, „da bi mogel svojega sina Janeza spremiti v Gradec k birmi“, na drugi strani te prošnje pa se čita: *Franz Poschel bei vulgo Kollensteffel*.

— (Priznanje.) Iz St. Jarneja na Dolenjskem se nam poroča dne 16. julija: Ivan Cmuk, c. kr. stražmešter pri zrebčarski državni postaji št. 2 na Selu pri Ljubljani, služi uže nad šestnajst let kot okrajni voditelj zrebčarskih postaj na Dolenjskem. V tem času pospeševal je gosp. Cmuk z besedo in dejanjem konjerejo na Dolenjskem, tako da se je konjereja na Dolenjskem prav lepo razvila. V hvaležno priznanje tega neumornega delovanja imenoval je občinski zastop št. jarnejski v svoji zadnji seji jednoglasno g. stražmeštra Ivana Cmuka častnim občanom št. jarnejske občine, in mu bode v kratkem izročila krasno izdelano častno diplomu.

— (Tatvine.) Pri posestniku Franu Cerarju v Glogovici št. 22 služeči Jože Peterlin iz Mačka, v okrajni krškem, kateri je dne 5. t. m. zapustivši poselsko knjižico skrivši pobeignil, ukral je v teknu 14 dnij svoji ljubici A. C. več obleke in nekaj denarja, vkup za 7 gld. 23 kr. Ljubezniv ljubimec! Ta Peterlin je pa svojemu gospodarju tudi ukral tri hrastove hlode v vrednosti 3 gld., veržico v vrednosti 3 gld. in zraven je dobil še 5 gld. preveč plačila. Dalje je ta lopov izneveril 3 gld. Rozaliji P. Žandarmerija zasleduje tega dolgoprsteža. — Iz Grosupljega pa se nam poroča, da se je Martinu Košaku iz Sapa št. 11. dne 9 t. m. pokrvalo iz zaprte omare več obleke v vrednosti 20 gld. 5 kr. Sumniva je neka ženska, katera je ravno tedaj hodila po vasi, noseča težko pletenico.

— (Utonil je.) Poroča se nam iz Trsta: V nedeljo popoldne dogodila se je v tukajšnji vojaški šoli za plavanje nesreča. Osemnajstletni trgovski pomočnik Peter Cigoj podal se je, da-si ni znal plavati, iz predznosti v basin; a ni se mogel dolgo obdržati na površji. V strahu oklenil se je drugega plavalca, in oba izginila sta v globini. Vojak, v popolni uniformi in s stranskim orožjem, planil je takoj v vodo, a posrečilo se mu je rešiti le onega moža, katerega se je Cigoj oklenil, Cigoj pa je našel smrt v valovih. Tedaj

bila je vojaška šola za plavanje zelo mnogobrojno obiskana, in čuditi se moramo, da nobeden drug ni priskočil ponesrečenemu na pomoč.

— (Na c. kr. pijonirski šoli v Hainburgu) pri Dunaji je praznih še nekaj mest za dijake od 4. do 8. gimnazijalnega ali realnega razreda. Prošnje s pričevali naj se kmalu določijo šolskemu ravnateljstvu.

— (Obrtni nadzornik) za Štajarsko, Koroško, Kranjsko, Primorsko in Dalmacijo, gospod dr. Pogačnik, prišel je 11. t. m. v Maribor; ogledal je večja obrtna podjetja in tovarne v mestu in v okolici.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Pariz, 17. julija. „Times“ poročajo: Predlogi Patenotresa se formalno dementirajo; dosegel se bode sporazum.

Pariz, 17. julija. Včeraj čez dan je v Marseillu umrlo 30 oseb, v Toulonu 11 oseb za kolero.

London, 17. julija. Brzovlak med Manchester-Sheffieldom skočil je vsled poloma osi z tira, vozeč čez most pri Wenistonu; vlak pal je na cesto. Usmrtenih 20, ranjenih 30 oseb; med potovalci je nekaj Nemcev.

Dunaj, 16. julija. Zaprti anarhisti izpovedali so odkrito o roparskih umorih, kateri so se izvršili v slednjih mesecih. Prvo vzpodbujajo h krvavim činom dal je list „Rebell“ v poletji 1883, v katerem je tajen odbor zahteval, naj se oskrbi denar.

Inomost, 16. julija. Deželni zboru na čast vršil se je včeraj zvečer v prostorih dvora pri namestniku sijajen vzprejem; povabljenih je bilo okolo 300 oseb od vseh civilnih in vojaških oblastev, članov deželnega zbora; dalje vseučiliščini profesorji in mnogi drugi člani izmed plemstva in meščanstva. Slavnost izvršila se je na najsijajnejši način.

Brno, 16. julija. (Deželni zbor.) Deželni glavar je izjavil, da je po njegovem mnenju nezakonit sklep deželnega odbora, da se po deželni glavarji preklicano odposlanje uradnikov, da poizvedujejo in preiskujejo o volitvenih zadevah, pozneje potrdi, sistiral ter prosil Najvišje odločbe.

Budimpešta, 16. julija. Vsi listi razpravljajo preložitvev hrvatskega sabora ter konstatujejo, da se more agitacija skrajnih elementov samo s poštenim, odkritim priznanjem in obrambo državnopravnih razmer od strani večine paralizovati in onemogočiti.

Budimpešta, 16. julija. Uradni list objavlja okrožnico ministra za notranje zadeve o nastavitvi in zaznamku diplomiranih zdravnikov in rigorozantov kot zdravnikov za kolero. Municipiji se pozivljejo, naj nemudoma vprašajo rigorozante, kateri so doma na počitnicah, če bi hoteli v slučaju kolere biti nastavljeni kot zdravniki.

Reka, 16. julija. Avstrijska eskadra, razen torpedne flotile in jedne oklopnice, odšla je danes zjutraj v Pulj. Brodovje konča ta teden svoje vaje ter se razororoži po slavnosti spomina na bitko pri Visu. Včerajšnja slavnost v ljudskem vrtu se je sijajno obnesla. Guverner s soprogo, knez Lobkovic in vsi brodarski častniki so se je udeležili.

Pariz, 16. julija. Od včeraj zvečer do danes dopoldne do 10. ure je umrlo v Toulonu 22 oseb, med temi soproga admirala Fisqueta, in v Marseillu v istem času 20 oseb za kolero.

Pariz, 16. julija, 1. uri zjutraj. Včerajšnji dan umrlo je v Marseillu 30, v Toulonu 7 oseb za kolero.

Pariz, 16. julija. Policijski uradnik Gallieu, kateri pri izgredih pred hotelom „Continental“ ni pokazal potrebne odločnosti, se je odstavil.

Marseille, 16. julija. Močan požar uničil je stavbe ladjevozne družbe Touache. Škoda se ceni na jeden milijon frankov.

London, 16. julija. „Times“ poročajo iz Šangaja: Tsung-li-Yamen je odbil francoske zahteve.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 17. julija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80·60
„ „ „ srebro	81·60
Zlata renta	103·25
5% avstr. renta	95·85
Delnice narodne banke	855·—
Kreditne delnice	303·70
London 10 lir sterling	121·75
20 frankovec	9·67
Cekini c. kr.	5·79
100 drž. mark	59·55

Uradni glasnik

z dne 17. julija.

Eks. javne dražbe: V Metliki zemljišče Ive Bajuka iz Radovice dne 26. julija; — zemljišče Ane Sten iz Dol. Lokvice dne 26. julija; — zemljišče Ant. Schweigerja iz Bušnje Vasi dne 26. julija. — V Kostanjevici zemljišče Janka Herakoviča (505 gld.) dne 6. avg., 3. sept. in 1. okt.; — zemljišče Mikl. Ciglarja (70 gld.) dne 6. avg., 3. sept. in 1. okt. — V Mokronogu zemljišče Ant. in Ane Kotnika iz Čilpaha (430 gld.) dne 13. avg., 17. sept. in 22. okt.; — zemljišče Ant. Zupet iz St. Ruperta (1375 gld.) dne 6. avg., 10. sept. in 15. okt. — V Kočevji zemljišče Jere Knaus iz Preske (750 gld.) dne 8. avg., 3. sept. in 1. okt. — Na Brdu zemljišče Marjete Urbanije iz Hrastnika (659 gld. 40 kr.) dne 13. avg., 13. sept. in 13. okt. — V Škofji Loki posestvo Janeza Ranta iz Dol. Vasi (7800 gld.) dne 13. avg., 12. sept. in 14. okt.; — zemljišče Matije Tavčarja iz Dolenčic (200 gld.) dne 8. avg., 9. sept. in 10. oktobra.

Tujci.

Dne 15. julija.

Pri Maliči: Ruff, trgovec, iz Odese. — Gradec, Rejnisch, Hertzl in Hradetz, potovalci, z Dunaja. — Sindici, pomožni vodja, s soprogo, in Macerala z rodbino iz Trsta. — Bačić, trgovec, s hčerko, z Reke. — Blašič, trgovec, iz Siska. — Elsbacher, trgovec, s hčerka, in Laškega trga. — Vit. Schneider z rodbino iz Kamnika. Pri Slonu: Malinverus, inženir, iz Milana. — Slabe, lesni agent; Jesenko, dijak, in Levi, zavarov. uradnik, s soprogo, iz Trsta. — Schiess, stotniška uroda, s hčerko, iz Gradca. — Manzoni, trgovec, iz Vidma (Ital.). — Fischer, fabrikant, iz Niedorfa. — Geiss, komi, iz Krškega. — Ponešek, pravnik, iz Šmartna. — Kotnik, posestnik, s soprogo, iz Verda.

Umrli so:

V bolnici:

Dne 15. julija. Josip Kaiser, kočar, 42 l., plućna tuberkuloza. — Katarina Pagliaruzzi, gostinja, 72 l., starostno opešanje. Dne 16. julija. Josip Ogrič, sin delavca, 5 mes., Kurja Vas št. 8, driska. — Janez Pokorn, kolar, 43 l., vnetje rebrenice in pluč.

Tržne cene.

V Ljubljani 16. julija: Hektoliter banaške pšenice velja 8 gld. 52 kr., domače 8 gld. 12 kr.; ječmen 4 gld. 55 kr.; reš 5 gld. 85 kr.; ajda 6 gld. 18 kr.; proso 6 gld. 34 kr.; turšica 5 gld. 70 kr.; oves 3 gld. 25 kr.; 100 kilogramov krompirja 3 gld. 50 kr.; leča hektol. po 8 gld. — kr., bob 8 gld. — kr., fižol 9 gld. — Goveja mast kilo po 93 kr., сало po 78 kr., speh po 60 kr., prekajen po 72 kr., maslo (sirovo) 85 kr., jajce 2 kr.; liter mleka 8 kr., kilo govejega mesa 64 kr., telečjega 52 kr., svinjina 70 kr., drobniško po 40 kr. — Piške po 40 kr., golobi 17 kr.; 100 kilo sena 1 gld. 96 kr., slame 1 gld. 78 kr. Seženj trdih drv 7 gld. — kr.; mehkih 4 gld. 80 kr. — Vino, rudeče, 100 litrov (v skladišči), 24 gld., belo 20 gld.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
16. julija	7. zjutraj	737·06	+23·8	vzh. sr.	js.	
	2. pop.	734·93	+32·2	zp. sr.	»	0·00
	9. zvečer	735·71	+23·6	bzv.	»	

Zaloga najboljših mineralnih vodà v lekarni Piccoli „pri angelju“ Ljubljana, Dunajska cesta.